

Aurelia Marin

Carbon

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MARIN, AURELIA

Carbon / Aurelia Marin.-
București: Tracus Arte, 2018
ISBN 978-606-664-949-0

821.135.1

www.tracusarte.ro

Editura Tracus Arte

București, str. Sava Henția nr. 2, sector 1

© 2018 Tracus Arte

Tracus Arte

2018

Capitolul unu

Venise din grădină străbătând aleea cu chiparoși. Le auzea susurul neîmpăcat, semn că vântul dinspre Mediterana se întetise. Semnalul sonor al unei nave îndepărtate îi aduse aminte de Mina, care, abătută dar nu speriată, îi telefonase aproape de miezul nopții: „Ticăloșii de zei nu-l iartă, fiule, tatăl tău a făcut un nou preinfarct. E la spital, pe mâna lui Gudman.” De fapt, Mina Rotta nu credea în zei și în puterea lor de a face rău de dragul răului, însă îi era în fire să dea vina pe cineva abstract și neutru. Să-l învinovățești pe Dumnezeu, tocmai pe El, care există? și El, mai presus de creaturile Sale, avea timp să se ocupe de 87 % din omenire, credincioasă originii divine a universului și a vieții? Și, odată pus acest diagnostic, merita soțul ei, Severin Rotta atenția Lui specială?!

Pentru a evita altă realitate, la chestiunea cu zeii Mina ajunsese după o cascadă de dezamăgiri. Ani în șir purtase cu sine presimțirea a ceva periculos și difuz – ceva care sufletul află cu certitudine abia în clipa morții –, însă, cu delicată fantezie, comportamentul său deturnase atenția celor din jur. Ceva de genul pisică siameză închisă într-o cutie de cleștar, un artificiu genial ca să rămână și vie și moartă. Totul se dăduse peste cap cu zece ani în urmă când, tăcută și discretă precum o frunză descompusă la marginea unui tufiș, Mina capitulase încercând să își ia zilele cu o supradoză de medicamente. Inexplicabil, aiuritor, nedecodificat.

Fără pic de tam-tam și urmări. Subiect tabu. Deloc flatant pentru o familie de bancheri elvețieni.

Nu se înrăise, nu pretindea atenție specială. Uneori întorcea capul către sud, așa cum fac animalele blânde, din instinct, să își privească fiul aflat dincolo de masivele muntoase. Numai ea și el știau ce poate însemna freamătul acela tăcut, unda nevăzută ce baleiază între ei cu iubirea cățărată pe cea mai înaltă creastă a valului. Împăcată cu sine, Mina acceptase viața alcătuită din activități simple, fără bătaie de cap. Chiar și în zilele în care nu se simțea bine – suferea de neliniște în trup, ceea ce îi dădea în continuare stări melancolice –, se încăpățâna să folosească pudra și rujul, să-și taie bretonul rar deasupra sprâncenelor, să atingă cu vârful degetelor un strop de Lancôme. Îmbrăcată în culori pale, bej, alb cu ceva ocru sau trandafiri, părea învăluită într-o aură hieratică, iar obrajii, deși uscați peste oasele fine, păstrau întreaga zi o roșeață stranie. Miron Gudman, medicul familiei, îi garantase, nu ea era amenințată de moarte, ci Severin, omul care ținea în spate imperiul bancar cu toate tentaculele și vârtejurile sale amenințătoare: cifre, credite, depuneri, dobânzi, bilanțuri, confidențe, rivalități, ură. Iar vestile oculte despre falimentele bancare, criza noilor piețe financiare sau modelul american îi măcinau trupul din cauza stresului. Prin forța lucrurilor – o lămurise cardiologul –, societatea modernă creează indivizi angoasați, bântuiți de spectrul eșecului. Pentru că așa e viața și așa vor zei. Și gata preinfarctul!

Pătrunzând mai adânc în propria ei minte, până la urmă, ce însemna pentru Mina acel lucru pe care toți oamenii îl numeau viață? O irosire? Un somn profund? O continuă pierdere? O colină de pe care privești în zare? Avea doi copii și era conștientă de existența lor separată. Pentru că suferea de aroganța ploilor și bunul plac al frigului elvetic, Filip se stabilise în Tunisia, iar Nathalie, fetița venită pe lume la șapte ani după fratele ei, își risipea tinerețea desenând pantofi – designer de pantofi! –, de parcă așa ceva se putea numi meserie! Mai scria sub pseudonim în

revistele care apărau cauza femeilor abuzate, „singura prăpastie în care femeile cad una după alta”, o persifla cu tandrețe fratele mai mare. Nathalie zâmbea și se păstra regină între regine. Îl adora pe Filip, care o tot învăța cum să crească.

Așa rămăsese Mina Rotta în uriașa casă de pe malul lacului Luzern, cumpărată cu un veac în urmă de strămoși anonimi, îndrăgostiți pătimaș de seifuri și parole, cântând încetișor într-o limbă ciudată, cunoscută numai de ea. Singură printre orhideele din seră, ca să își păstreze căldura. Căldura sau ceva emotiv, un fel de crepuscul etern. Virtuțile nu sunt, adesea, mai dureroase decât păcatele? Uneori, Filip și-o închipuia într-o călătorie cu sens unic și se înfiora.

Înainte să urce scara și-a scos ochelarii de soare. A apucat balustrada cu mâna dreaptă; în primul an după ce se mutase la *Melchior*, treptele de culoarea osului, un fel de evantai îmboldit de hieroglife și curburi bizare prin subteranele pietrei, îi pusese rădăcină. Genunchiul șubrezit cu ani în urmă pe o pârtie de schi din sud-vestul Elveției se obișnuise, mă rog, are și corpul capacitățile lui de apărare în fața durerii, de ajungi să-ți închipui că n-a fost niciodată altfel. Fără să se oprească, trece prin holul luminat de razele soarelui, trebuia să ia neapărat din bibliotecă lucrarea lui Malinowski despre cultura indigenilor din insula Trobriand; frunzărind pe plajă paginile din *National Geographic*, ca și în discuția cu mama sa, ceva îl contraria și avea nevoie de confirmare. Considerat pe bună dreptate „părintele antropologiei sociale”, polonezul anglofon petrecuse ani buni într-un sat din Noua Guinee, loc unde aproape totul avea aspect vecin cu imaginația sau absurdul. *Sentimentele pe care ne bazăm credința și iubirea sunt nestatornice și înșelătoare, iar dezastrul și crima pot fi cântărite în valoarea a două capre sau a unui bidon cu motorină.* Aceasta era fraza care îl mânase spre bibliotecă. De fapt, așa proceda mereu, n-avea răbdare să ducă lectura până la capăt, fără să adauge și alte informații, să compare, să se ridice

la înălțimea afirmației. Un soi de neîncredere în veșmântul seducător al scriiturii.

Antropologul Filip Rotta își construise cariera pe prăbușirea unor civilizații fascinante, voluntar ermetice. Prin recursul la mit și legendă, la straniețea lucrurilor, la fantasticul comportamental sau mintea duală. Tocmai acest balans între semnele zodiacului, genealogii fermentate și fosile vii îi dezvoltase gustul pentru aventură și cunoaștere. Rapid, pasional, eficient. Cu decizia la îndemână. Oase, picturi rupestre, fetișuri, potențial anecdotic, hazard. Un cercetător modern, un bărbat care a vrut să facă lumea din jur mai suportabilă față cu sine. Pe orgolioasa asumare a unei contra-istorii. Un nebun pasional și pasionat până în măduva oaselor, prins între setea de a absorbi bucuriile lumii înconjurătoare și recompunerea ei prin încetinirea ritmului acelei muzici fluide și dense, ecou al bandoneonului lui Astor Piazzolla, pe care-l descoperise cu ani în urmă într-un cabaret din Rio de Janeiro. Cu ochii coborâți în berna unui pahar cu absint. O lume-duplicat pentru a închide cercul ori a umple vidul.

A deschis ușa camerei și s-a oprit brusc. În patul îngust, improvizat în semiluna nișei, flancată de cele două mari corpuri de bibliotecă, se ghicea sub cearșaf trupul fetei. Fany a lui de pe aeroportul Malpensa dormea pe o parte, cu genunchii adunați spre abdomen și capul lăsat în aceeași direcție. Un fetus cu păr roșcat, tuns băiețește și adâncitura cervicală puternic înnegrită de soare. La fel, partea dezgolită a brațului. Nu dă semne că l-ar fi auzit. Dinspre bucătărie răzbat îndepărtate zgomote și clinchet de vase, semn că Thouria, intendentă casei, împreună cu slujnicele, pregătea prânzul. Un clipocit de sunete, frunzele unui palmier în mișcare, liniștea clipelor fără dimensiune. Totul părea intact, curat, ordonat. Puternică impresie a permanenței. Cu excepția fetei venite din Sudan.

Cu o seară înainte o auzise țipând. A dat buzna fără să mai bată în ușă. Așezată pe marginea patului se scărpină în cap dinspre

urechi către creștet și iar înapoi, nu se putea controla din cauza nervozității și printre degetele subțiri se strecurau în dezordine șuvițe lungi de păr auriu și creț. O tânără femeie palidă și înspăimântată, cu ochii ieșiți din orbite, într-o cameră semiîntunecoasă. A prins-o și a zgâlțâit-o de umeri, ceva din adânc îi aducea și forță și spaimă, tremura ca o căprioară prinsă și, în acele clipe, părea talentul ei primordial. Filip n-avea nicio idee, înger nu putea să devină, peisajul psihic nu era de competența lui. A slăbit strânsoarea mâinilor și corpul fetei dădu primele semne de relaxare: un suspin urmat de o ușoară tuse. Începu, apoi, să-și muște pielea de pe partea superioară a mâinii stângi, lăsând în carne rotocoale zimțate și roșii, cum își fac copiii cu dinții ceasuri la încheietură. Un fel de nebunie în poziția micii sirene. Fără să înțeleagă de ce face ceea ce face, Filip aștepta. Nu-i cunoștea spațiile albe ale existenței și oamenii se pierd când nu reușesc să citească gesturi neobișnuite. Cu atât mai puțin gânduri. Jenată peste măsură și cu ochii plecați, Fany îi mărturisi, amestecând engleza cu franceza, că are păduchi și, din experiență, știe că în astfel de situații toată lenjeria trebuie arsă. La fel prosoapele și lenjeria intimă. Ludică, timidă, rușinată. Ca în fața unui examen odios.

Filip rămâne perplex de parcă habar n-avea despre ce e vorba. Fata îi înfipse unghiile în braț să-l dezmeticească și abia atunci chipul întunecat, îngust ca al unui maur, tresări. Nasul unghiular a realiniat profilul, ochii au adăstat îndelung. Deși nu-i cunoaște rănile pe care ea și le închidea cu precauție, o găsea atrăgătoare și stranie, așa cum o cunoscuse. O plantă cu tulpina mai fragilă decât lăsa să se vadă. Tânăra își trase zgomotos secrețiile nazale, și el a crezut că plânge, dar nu, doar se chinuia să-și mute greutatea în genunchi și călcâie ca să se poată ridica. Fără vlagă și speriată îi spuse că trebuie să meargă neapărat la baie. La baia mare.

A dat cearșaful la o parte și, sprijinindu-se în pumni, încercă să coboare. Fața palidă, pe care carnea nu era decât o mască delicată peste osatură, avu un rictus de durere. Nu se putea ține pe picioare și el o luă în brațe ca pe un copil. Era ușoară și foarte

slabă. A deschis ușile cu cotul și în clipa când i-a ridicat capul spre claviculă îi simți de foarte aproape mirosul de portocală și vitamina B. Răsufierea ei caldă, precipitată îi mătură gâtul. Ceva scurt de tot, un frison imperceptibil de beatitudine și, pentru a stoarce fiecare dram de egoistă plăcere, bărbatul o strânse ușor la piept. I se păru că-i aude ori îi simte bătaile inimii și trăi un moment ce semăna cu fericirea. Deși între ei zdrențuia un cod secret, o capricioasă neînțelegere provocată de secrete insurmontabile, fata se lăsă în voia lui cu sentimentul urgenței. Venise profund traumatizată și Filip nu poate forța nota cu întrebări necenzurate. Nu-i atât de tâmpit să-i întunece mintea cu fraze insidioase ori de prost gust, să o agaseze în momente de slăbiciune. Evident, ar vrea să afle ce s-a întâmplat în Sudan, în spitalul de la Abn Al Safi, unde ea muncise ca voluntar, dar nu-i stă în fire, nu se face să pătrundă cu bocancii în subconștientul unei tinere femei atât de date peste cap. Numai o parte din lume e inteligibilă. Blocajul este în mintea tuturor.

Rețea de umbre, lumina ca o peliculă de apă, gâtul ei pe care se odihnește într-o parte cruciulița de aur, simbol al iubirii și devoțiunii credinciosului. Gândul și crezul omului despre cum poate face mai bună lumea în care trăiește. Așa cum îi ceruse, o așază pe capacul vasului de toaletă. Nu îl privește. În cele câteva zile de când se afla la *Melchior* nu îl privise niciodată în față, ca și cum el sau ea ar avea sufletul pătat. Un fel de război rece. Cu glasul ușor răgușit îl roagă să-i aducă o foarfecă și un sac de plastic. Pentru o fracțiune de secundă își ridică ochii albaștri, întunecați, și el aprobă din cap. Cu vaga impresie că-l disprețuiește. Îi cere, apoi, să o lase singură.

– Crezi că te descurci?...

– Încerc...

În starea ei e dificil să apuce cu o mână șuvița de păr, să o ridice și cu cealaltă mână s-o taie. Nici foarfeca nu e în stare să o țină ca lumea... Deja dura prea mult și nu se auzea niciun fel de zgomet. Manevrat oarecum de controversatele relee ale

premoniției, îi trecu prin minte că fata ar putea să se sinucidă. Un colț de foarfecă în jugulară și, ridicându-se-n mari spirale, cârduri de păsări roșii să atace clavicula slobodă. Ipoteză tristă și descalificantă, însă nici pe departe atât de banală cât să o lași de capul ei. Evenimentele se petrec instantaneu, nu există trecut, prezent și viitor. Nici cauzalitate explicită. Doar rătăcire sincronizată cu eul care se pierde.

– *Hallo...* ne auzim?! strigă alarmat de propriile abundențe mintale.

Un mormăit intraductibil, poate chiar clocotul din cazanul vrăjitoarelor. În împrejurări atât de discutabile, fata neputincioasă și vlăguită pe care-a putut-o iubi n-avea cum să-și ducă singură treaba la capăt. I-a poruncit ferm să deschidă ușa, altfel o chema pe *madame* Thouria, și dacă Thouria află despre ce e vorba, trece la măsuri radicale. „Cu paraziți forfotind în plete nu-i de glumit la *Melchior!*” o amenință în timp ce zguduia clanța de culoarea câmpiilor elizee.

A cedat de rușine. Curând, în sacul negru de plastic se năruia, bine împănată cu lindenii și păduchi achiziționați la Khartoum sau altundeva, podoaba capilară a unei tinere est-europene plecate în lume precum o găscă ce urcă și coboară odată cu valurile tuturor mărilor și oceanelor. În extaz după viețile altora și întâmplări senzaționale în care să joace rolul Albei ca Zăpada printre sute de pitici care rumegă manioc, poartă livrele de cobalt, scot sânge și puroi din galerii unde s-au atârnat toate constelațiile pierdute. O inimoasă plină de intenții caritabile care habar n-avea cum se poate flirta cu dezastrul. Filip știe.

Mânuieste foarfeca șovăielnic și răbdător. Încurajat că nu zicea nimic, îi povestește despre atotputernicii faraoni egipteni, prin al căror păr negru și lucios, plin mai tot timpul de oușoare albe și sticloase mișunau păduchii, da, așa stabiliseră cercetătorii englezi și pe-ăștia, nu prea avea nimeni curajul să-i contrazică. Sau, ce își închipuie ea, Fany, despre perucile parfumate și pomădate ale Ludovicilor de la Versailles laolaltă cu toți curtezanii

și curtezanele pline de ifose și alienare? Cei care abia la 1789 au învățat ce înseamnă să ratezi istoria? Armate de paraziți sagace defilau pe sub turnurile buclate, sprijinite și împopoțonate cu agrafe de sidef încrustat cu rubine și opale! Și-atunci, cum să se rușineze ea pentru amărății de păduchi sudanezi, plimbați cu avionul și serviți la pachet cu minunatul păr auriu drept ofrandă? Nu, de ras în cap nici vorbă! O oprește ferm. Nu, să nu insiste, a văzut și a avut și el păduchi de mai multe ori, nu-și amintește unde, poate într-una din taberele din Peru sau Egipt, unde au fost nevoiți să doarmă în același cort cu indigenii și călăuzele. Glumește și are grijă ca orice șuviță să ajungă în sac, apelează din belșug la vorbe, mai puțin la acțiunea propriu-zisă. Se vede, nu-i era nici silă, nici frică de contaminare, își pusese doar șorțul de plastic. Un nomad ca și ea.

Seara se infiltra pe fereastră furișându-se ca o hoață și totul avea un aer de sobrietate, de ritual secret. Femeile sunt creaturi lunare care pot răni atunci când se arată, încă mai mult atunci când nu o fac. Minteă îi fugii din nou către mama sa, simți o tandră remușcare pentru puținătatea cuvintelor pe care i le adresease cu o seară în urmă, nu o face înadins, dar prea îi stă în cărcă supravegherea ei continuă. Gândurile trebuie să fie la locul lor, în sertarul pe care Mina l-a căptușit și l-a tot primenit cu lavandă și pânză tighelită pe care scria *viața ta e vrăjită și mai presus de orice*. Și pruncul angelic de pe malul lacului Luzern a tot supt din tainul promis până aproape de lehamite! Fiul știe că zilele mamei sunt cumplit de lungi și timpul trebuie consumat cu orhidee, serviciul de ceai Rosenthal, cărțile alese cu grijă sau picătura de Lancôme. Cu drumul continuat pe pajiștile de sub copacii seculari, rondul printre zadele îngreunate de ploaie și melcul scărilor culminând cu perseverența lui Severin Rotta în atacuri de cord! Nu e, totuși, chiar așa de rău. Odată ce infailibila ei intuiție o asigură că Filip – atunci când vorbește cu cei cuibăriți în adâncul inimii lui –, aborda atât de tandru și ostentativ franceza: *Maman, tout est bien?*

Chiar și fata asta dulce, căzută de pe altă planetă! Se chinuie de parcă s-ar afla amândoi sub o masă, căutând ceva care s-a pierdut ori au lăsat intenționat să le scape. Numai că ea se ferește să-l întâlnească, din contră, încercă să-l îndepărteze cu tristețea ei răscolitoare înfășurându-se în cărpe și lințolii. O ze-iță pretențioasă. Căzută. Sacrificată în Sudan pentru Zeul ploii precum fecioarele de la Cenote Sagrado din Mexic, aruncate de vii să moară într-o grotă naturală plină cu apă conform surselor etno-istorice. Aceste conexiuni fugare îl impulsionează și, cu un gest atent, aruncă în sacul de gunoi ultimul snop de păr auriu. Un fel de comemorare.

La urmă i-a pus în față oglinda să își cerceteze pierderea. Acolo, în pândă argintie i-a descoperit ochii negri ațintiți asupra alor ei. Poate, atunci, a fost clipa când și-au readus aminte cu adevărat unul de celălalt, fantome reale care se pot atinge. La un moment dat, în toiul nopții, ea rememorează scena și își cambrează mintea, strânge cu încăpățănare pleoapele refuzând semnificația. Se simte studiată într-un fel care nu-i face plăcere. Pare prea simplu. Prea la îndemână. Nu există tratament împotriva negării realului. Rezistența vine de undeva din adâncuri, o duhoare grea amestecată cu angoasă și decepție ce explodează într-un univers micșorat la dimensiunea unei coji de nucă. „Sunt o epavă!” își spune ca o pierdută ce a încălcat jurămintele. Nu are soluții și nici ieșire. Schelet captiv într-o vilă de zeci de carate pe malul Mediteranei, alături de un bărbat care așteaptă cu execrabilă îndurare ca ea să-și desferece limba. Să-i cadorească un scaun cu roțile cu oloagă cu tot, pe care să o plimbe pe unde și cum ar vrea el, povestindu-i senin despre civilizația mayașă, Wadi Rum, sufism, tangou nuevo, sau *Tristes Tropiques* a lui Claude Lévi-Strauss. Ca și cum n-ar fi existat niciun hiatus, nicio falie sau o amărâtă de șipcă ruptă dintr-un gard înseilat pe marginea unui islaz.

„Of, Filip, Filip, ai ratat faza cu investiția! Nu ți-ai alocat timpul necesar să descoperi cine sunt și cum sunt, o străină ahtiată

după atenție, frumoasă – spuneai! –, teribil de vulnerabilă, sinceră, contradictorie. Filip, uneori aș vrea să ți-o trag atât de tare, până cazi lat sau în genunchi! Așa anorexică și întoarsă pe dos cum sunt! Ori să-mi iau zilele...”

Fiecare cu adevărul variantei lui și legea morală printre borcane cu capac umplute cu scorpioni sau ploșnițe de câmp împuțite.

În cadă i s-a făcut rău, simțise cum se duce la fund și a strigat. Mereu în preajmă, bărbatul a prins-o de subțiori și a stropit-o cu apă rece pe față, atunci i-a descoperit trupul slăbănog și pur, cu căpățână mare de băiat. Aproape de nerecunoscut. Trecutul se limpezi ca un iaz și o inspectă cu un fel de milă amestecată cu destulă curiozitate: între picioarele lungi triumghiul de păr pubian alămit și creș, mai sus, dincolo de scobitura adâncă a pântecului, sânii mari și rotunzi cu mameloanele ca niște zmeure date în pârg. Se minuna cum o femeie atât de slabă, epuizată și plină de răni nevăzute încă deține splendoare. Ornamente încrustate pe tija unei flori protejându-i spaima de care nu-i capabilă să se elibereze. Avea pentru ea un sentiment organic și potențial erotic, de felul său era un animal de pradă, un incitat gata să dea iama într-o scoică trandafirică care să-i sfărtece mațele. Ei bine, de data asta ușa era închisă, zăvorâtă cu yale și imboldul se reprima imediat, ca în fața unei păduri împietrite. Fata zăcea ore în șir în patul din nișă fără să-și dorească un minim de contact uman. Poate, uneori, în după-amiezile calde și jilave se masturba, ca și el, cu un mic și dureros suspin de satisfacție.

Își ascunde privirile când îi pune pijamaua cu pantaloni trei sferturi și bluză cu mânecă scurtă. La *Melchior* e cald și ziua și noaptea, ea e obișnuită să se acopere din cap până în picioare, insectele și praful Sudanului sunt de o brutalitate letală. Țânțarii și târătoarele. Nu îl privește nici când – atent la sticluta cu etichetă neagră –, toarnă în căușul palmei lichidul de culoarea aguridei și începe să-i maseze scalpul cu vârfurile degetelor. Seamănă cu un preludiu într-o seară calmă, ezoterică. Simte o ușoară usturime și

miros de oxid, îi ascultă respirația egală de bărbat puternic aplecat spre fața ei. Un chip ars de soare care încearcă să dea un sens lucrurilor, o normalitate. Sigur, se străduiește să-i câștige încrederea, se ține în frâu deoarece e un tip civilizată, încearcă mai întâi să scoată la iveală tainele ascunse în profunzime, să o descifreze. Nu și-ar fi îngăduit să-l nedreptățească de anumite explicații, un minim de mărturisire era necesar, în fond, o ține în casa lui, dar nici ea nu știe cum și de ce au adus-o acolo, unde nu ar fi vrut să ajungă. Deocamdată, încearcă mental să refacă ultimele luni cu evenimentele îngrămădite în ele, își pipăie trupul bucată cu bucată contra urmelor de violență și oroare, sângele vechi și uscat s-a spălat, sângele zvârlit de Satan încă stă în măruntaiele ei ca într-o hazna. Noblețea gesturilor, o gratuitate. Lacrimile și suferința, flegma strălucitoarelor, imenselor stele ale Sudanului. Filip și-a umbrit ochii să vadă mai bine părți din profilul ei aplecat; mai întâi nasul, pe urma bărbia și gura frumos conturată, cu buza de sus mai plină peste cea de jos care-i dă un aer ușor îmbufnat. Pare o copilă, deși nu e.

– Rabdă, te scap de păduchi în trei zile. Îți garantez!

Ea se pleacă și mai tare, o rodie decolorată îngreunată de zemuri sângerii. Nori întunecați se scaldă pe deasupra, deșertul e o întindere imensă de nisip în care Dumnezeu te-a părăsit sau nu există. Deșertul e noaptea sufletului, nu avem cui ne justifica ori cere explicații. Însă tot în deșert poveștile încep să capete sens, cele 40 de zile în *deshert* coincid unei perioade de purificare și îngerii se reinventează. Dacă și-ar înălța capul, buzele și palmele lui ar urma-o cu frenezie vicioasă ori cu îndoială, *totul este nimic* atâta timp cât ea se păstrează în opoziție, pură și impură precum o pisică sălbatică la pândă, cu simțurile în alertă. O atinge, dar nu o poate vedea. Această străină rămâne încovoiată asemenea unui animal lovit accidental cu mașina într-o noapte întunecoasă. Nici ea nu înțelege ce i s-a întâmplat și încearcă să reinnoade capetele timpului. Schimbată. Înstrăinată. Abn Al Safi e o invenție?! Unul dintre vânturile blestemate care bântuie deșertul? Oază otrăvită?